

En avslappnad form av moralisk realism

Paiman Karimi

1. Inledning

Många av oss vill tro på existensen av objektiva moraliska sanningar, men inser samtidigt att det inte är klart hur verkligheten kan vara sådan att sådana sanningar existerar. Om det finns objektiva moraliska sanningar så verkar det också finnas objektiva moraliska *egenskaper*, så som "felaktighet" och "riktighet". Men hur ska sådana egenskaper egentligen förstås? Traditionellt har *moraliska realister* gett två olika svar. Vissa moraliska realister har hävdad att objektiva moraliska egenskaper är av samma generella sort som de som undersöks av vetenskaperna – naturliga egenskaper som är empiriskt upptäckbara och kausalt effektiva (Brink 1989, Jackson 1998). Andra moraliska realister har hävdad att objektiva moraliska egenskaper är av en speciell icke-naturlig sort – existerande i en icke-spatiotemporal del av verkligheten, liknande platoniska entiteter (Enoch 2011). Men båda dessa svar är problematiska på olika sätt. Om moraliska realister förstår moraliska egenskaper på ett naturalistiskt sätt så är invändningen att man inte fångar moraliska egenskapers distinkta preskriptivitet. Tanken är att moraliska egenskaper har en sorts preskriptivitet som skiljer sig från den som finns hos mänskliga konventioner som kan förklaras i rent naturalistiska termer, så som lagar och etikett. Om moraliska realister i stället förstår moraliska egenskaper på ett särskilt icke-naturalistiskt sätt så fångar de detta karaktärsdrag, men introducerar konstiga entiteter som skulle vara oförenliga med en helt naturalistisk världssyn.

Under de senaste decennierna har det vuxit fram en form av moralisk realism som syftar till att undvika båda dessa problem. Enligt denna form av moralisk realism är moraliska egenskaper i någon mening inte "ontologiskt tunga". Detta synsätt syftar till att undvika både en naturalistisk och en ontologiskt problematisk syn på moralen och erbjuder därför ett alternativ till de traditionella formerna av moralisk realism. Denna form av moralisk realism, som ibland kallas avslappnad realism (*relaxed realism*), har försvarats av bland andra Derek Parfit (2011, 2017) och T. M. Scanlon (2014).

Mitt syfte här är tvådelat.¹ Det första är att klargöra och skilja avslappnad från traditionell realism. Det andra är att försvara avslappnad realism mot en utmaning som främst uppstår på grund av dess syn på moraliska egenskaper. Jag ska på en gång säga att jag inte är en förespråkare av avslappnad realism, men anser att den är ett intressant alternativ till traditionell realism. Eftersom det inte alltid är klart vad avslappnad realism innebär hoppas jag här kunna ge en klarare förståelse av den utifrån artikelns två syften.

2. Avslappnad realism

Låt mig börja med vad avslappnad realism är och hur den skiljer sig från traditionell realism. Liksom alla moraliska realister antar avslappnade realister att moraliska påståenden uttrycker trosföreställningar som kan vara sanna eller falska och att vissa av dessa trosföreställningar är objektivt sanna. De antar också existensen av objektiva moraliska egenskaper. Utöver dessa antaganden är avslappnade och traditionella realister inte överens om mycket. Den centrala frågan som de är oense om är frågan om moraliska egenskaper. Traditionella realister hävdar att moraliska egenskaper är ontologiskt tunga egenskaper, även om olika traditionella realister har olika åsikter om huruvida dessa egenskaper är av naturligt eller icke-naturligt slag. Tvärtom hävdar avslappnade realister:

Ontologiskt icke-tunga: Moraliska egenskaper är inte ontologiskt tunga (Parfit 2017, s. 59; Scanlon 2014, s. 69).

Men vad betyder ”ontologiskt tung” här? Avslappnade realister ger inget svar på denna fråga. Till exempel säger Parfit (2017, s. 60) att han inte behöver förklara betydelsen av ”ontologiskt tung”, dels för att han använder termen för att beskriva de traditionella realistiska synsätten som han inte accepterar, dels för att han anser att frågan om huruvida moraliska egenskaper existerar i den ontologiskt tunga meningen inte är tillräckligt klar. Men en uppenbar kritik mot Parfits förhållningsätt är att det gör det svårt att förstå avslappnad realism. Parfit vill förneka att det finns moraliska egenskaper i den ontologiskt tunga meningen, och för att vi ska förstå *vad* det är han förnekar måste vi veta vad ”ontologiskt tung” betyder.

1. Denna artikel bygger i stor del på min (2024).

En föreslagen tolkning av "ontologiskt tung", som jag kommer använda här, är att ontologiskt tunga moraliska egenskaper är egenskaper som spelar en roll i förklaringen av vissa företeelser inom moralen (Dreier 2004, Böddeling 2020). Kanske *förklarar* moraliska egenskaper varför termer som "rätt" och "fel" betyder vad de gör. Kanske är sanna moraliska påståenden sanna *i kraft av* partikulära moraliska egenskaper, i vilket fall dessa egenskaper fungerar som "sanningsgörare" för moraliska sanningar. I sådana fall skulle moraliska egenskaper vara ontologiskt tunga egenskaper. Men avslappnade realister förnekar att moraliska egenskaper spelar några sådana förklarande roller – de varken bidrar till förklaringen av betydelsen hos moraliska termer eller fungerar som sanningsgörare för moraliska sanningar, eller förklarar andra centrala företeelser inom moralen. Detta innebär inte att avslappnade realister förnekar att vissa moraliska egenskaper förklarar andra moraliska egenskaper, som när till exempel en handling har egenskapen att vara rätt för att den har egenskapen att vara rättvis. Dock verkar denna typ av förklarande roll inte föra med sig den ontologiska tyngd och åtagande som den tidigare typen av förklarande roll.

Men *Ontologiskt icke-tunga* räcker inte riktigt för att karaktärisera avslappnad realism. Det beror på att *Ontologiskt icke-tunga* inte utesluter möjligheten att sanna moraliska påståenden är sanna i kraft av andra entiteter än moraliska egenskaper. Till exempel skulle påståendet "Sokrates är dygdig" kunna vara sant i kraft av det nominalistiska faktumet att Sokrates liknar alla andra dygdiga individer (se Rodriguez-Pereyra 2002, s. 85–87 för detta slags synsätt). Ett nominalistiskt faktum ska här förstås som ett faktum som helt består av konkreta objekt. I fallet med faktumet att Sokrates är dygdig skulle det bestå av alla och endast individer som är lika i att vara dygdiga. Om sanna moraliska påståenden har nominalistiska fakta som sina sanningsgörare så skulle de vara sanna i kraft av fakta som helt består av saker som är en del av den naturliga kausala verkligheten. Detta skulle medföra en specifik form av naturalism om moralen såtillvida att ämnet för moralen skulle vara naturliga sanningsgörare. Men de avslappnade realister som nämnts här är inte på något sätt naturalister om moralen (Scanlon 2014, s. 51–52, not 9; Parfit 2017, s. 62). Detta utesluter förstås inte att man kan vara en naturalistisk avslappnad realist av det nyssnämnda slaget, men jag är här bara intresserad av den typ av avslappnad realism som försvarats av sådana som Parfit och Scanlon och som har varit föremål för mycket metaetisk diskussion på senare år. Vidare är dessa teoretiker rätt tydliga med att

moraliska sanningar inte har *några* sanningsgörare (Scanlon 2014, s. 62, not 9; Parfit 2017, s. 60). Så de hävdar också:

Inga sanningsgörare: Moraliska sanningar har inga sanningsgörare.²

Som jag kommer förklara senare kan traditionella realister hålla med om *Inga sanningsgörare* av allmänt metafysiska skäl. Men avslappnade realister skulle då ändå skilja sig från traditionella realister genom *Ontologiskt icke-tunga*. Alltså behövs både *Ontologiskt icke-tunga* och *Inga sanningsgörare* för avslappnad realism. Tillsammans innebär de en avslappnad syn på moralisk metafysik och sanning som syftar till att undvika problemen hos de traditionella formerna av moralisk realism.

Men denna avslappnade syn innebär också vissa utmaningar för avslappnade realister. Bara för att nämna några exempel: I kraft av vad betyder moraliska termer vad de gör givet att det inte är i kraft av moraliska egenskaper? Vad är moraliska trosföreställningars natur givet att de inte förklaras genom en representationell koppling till moraliska egenskaper? Vad beror sanningen hos moraliska påståenden på givet att den inte beror på några sanningsgörare?³ För att få en bättre förståelse av avslappnad realism och kunna göra en riktig bedömning är det avgörande att avslappnade realister svarar på denna typ av utmaningar som uppstår på grund av deras syn på moralisk metafysik och sanning. Eftersom jag har begränsat utrymme här kommer jag bara fokusera på den sistnämnda utmaningen, det vill säga frågan om sanningen hos moraliska påståenden. I nästa avsnitt kommer jag förtydliga denna utmaning och föreslå ett svar.

3. Sanningsgörarutmaningen

Många filosofer finner följande princip tilltalande: om ett påstående är sant så måste det finnas någon entitet i kraft av vilken det är sant (Armstrong 2004, Rodriguez-Pereyra 2005). Termen "i kraft av" betyder här att om ett påstående är sant i kraft av en entitet så medför existensen av entiteten sanningen hos påståendet. En sådan entitet är då en *san-*

2. Notera att *Inga sanningsgörare* är förenlig med att moraliska handlingar har "rättgörande" eller "felgörande" egenskaper – till exempel kan en handling vara rätt i kraft av att den maximerar lycka. Det finns en skillnad mellan riktigheten eller felaktigheten hos en handling och sanningen hos påståendet som rör handlingen.

3. För den intresserade se min (2021) för ett svar på första frågan och mina (kommande) och (2024) för svar på andra respektive tredje frågan. Jag diskuterar det sistnämnda nedan.

ningsgörare. En sanningsgörare kan vara ett konkret objekt, en partikulär egenskap, eller en annan lämplig entitet. Vi kan kalla principen för "sanningsgörarprincipen". Motiveringen bakom denna princip är den grundläggande och rimliga intuitionen att *sanningar beror på hur verkligheten är*. Förespråkare av sanningsgörarprincipen hävdar att den bästa redogörelsen för denna intuition är just att varje sant påstående har en sanningsgörare. Det är omtvistat om sanningsgörarprincipen gäller alla eller bara en viss klass av sanningar. Men ett vanligt antagande är att den åtminstone gäller syntetiska sanningar (Rodriguez-Pereyra 2005). Syntetiska sanningar ("Äpplen existerar") är sanningar som inte är analytiska ("En triangel har tre vinklar"). Deras sanning beror inte bara på betydelsen av termer, utan också på något mer.

Avslappnade realister hävdar att moraliska sanningar är syntetiska, men frångår sanningsgörarprincipen för dessa sanningar. Enligt förespråkare av sanningsgörarprincipen misslyckas därför avslappnade realister med att redogöra för den intuitiva idén att sanningar beror på hur verkligheten är. Detta ger upphov till följande sanningsgörarutmaning för avslappnade realister: Vad motiverar att man frångår sanningsgörarprincipen?

Avslappnade realister har inte uppmärksammat sanningsgörarutmaningen. Kanske är det för att de tänker sig att utmaningen besvaras av den minimalistiska teori om sanning som de i allmänhet accepterar. Denna teori hävdar att allt som finns att säga om sanningsbegreppet fångas av ett ekvivalensschema likt följande: påståendet "p" är sant om och endast om p. Men vilka skäl finns det att tro att denna teori medför att "p" inte har en sanningsgörare? Ett troligt skäl är att sanningsgörarteorin, som omfattar sanningsgörarprincipen, ses som en direkt rival till den minimalistiska teorin, i synnerhet att sanningsgörarteorin är en typ av korrespondensteori som analyserar sanning som en korrespondens mellan påståenden och deras sanningsgörare. Men problemet är att sanningsgörarteorin inte är en teori om sanningsbegreppet. Sanningsgörarteorin är ett försök att redogöra för intuitionen att sanningar beror på verkligheten genom att etablera en koppling mellan det som är *sant* och det som existerar. Den tar alltså redan ett sanningsbegrepp för givet. Detta begrepp kan vara ett korrespondensbegrepp. Men det kan lika gärna vara ett minimalistiskt begrepp. Anta till exempel att "Äpplen existerar" är sant om och endast om äpplen existerar, och det är allt som finns att säga om dess sanning. Detta minimalistiska synsätt är då fullt förenligt med att påståendet "Äpplen existerar" är sant i kraft av äpplen

– för huruvida ett påstående är sant i kraft av en viss entitet beror inte på själva sanningsbegreppet.

Det finns åtminstone ett förslag i litteraturen på hur avslappnade realister kan svara på sanningsgörarutmaningen. Akhlagi (2022) undersöker, med fokus på Parfits teori, hur avslappnade realister kan förklara varför moraliska sanningar inte har sanningsgörare utan att det leder till ett fullständigt förkastande av sanningsgörarteorin. Han föreslår att avslappnade realister anammar pluralism om sanning och fakta (2022, s. 318–19). De kan acceptera en korrespondensteori om sanning för sanningar som har sanningsgörare, men för sanningar som inte har sanningsgörare kan de, som de i allmänhet gör, acceptera en minimalistisk teori om sanning. Som har påpekats medför en minimalistisk teori inte att en sanning saknar en sanningsgörare, men har ändå fördelen att den inte kräver att varje sanning har en sanningsgörare, till skillnad mot en traditionell korrespondensteori. Vidare menar Akhlaghi att avslappnade realister kan acceptera existensen av både fakta som är ontologiskt tunga och de som inte är det. Ontologiskt tunga fakta är fakta som fungerar som sanningsgörare och antas vanligtvis bestå av konkreta objekt och ontologiskt tunga egenskaper (jämför med de nominalistiska fakta som nämnts ovan). Avslappnade realister kan hävda – och hävdar – att moraliska fakta inte är ontologiskt tunga fakta, utan bara sanna moraliska propositioner som består av begrepp. Eftersom denna syn innebär att moraliska fakta inte är distinkta från sanna moraliska propositioner gör inte moraliska fakta de sanna moraliska propositionerna sanna. Enligt Akhlaghi innebär en sådan syn på moraliska fakta att avslappnade realister förnekar att det finns ontologiskt tunga moraliska fakta och därför förnekar de även att det finns moraliska sanningsgörare. Alltså har moraliska sanningar inga sanningsgörare eftersom det bara finns ontologiskt icke-tunga moraliska fakta.

En omedelbar invändning mot detta förslag är att partikulära moraliska *egenskaper* hos handlingar och liknande fortfarande skulle kunna fungera som sanningsgörare för moraliska sanningar, även om man har en ontologisk icke-tung syn på moraliska fakta. Det kan nu vara så att Akhlaghi implicit förutsätter en syn på moraliska egenskaper som ontologiskt icke-tunga i sitt förslag. Eller kanske han tänker sig, som jag kommer att anta, att ontologiskt tunga moraliska fakta är de enda entiteterna som är lämpade som sanningsgörare för moraliska sanningar om de över huvud taget har några sanningsgörare (notera att en central fråga i litteraturen om sanningsgörande är vilka slags

entiteter som spelar rollen som sanningsgörare, och en möjlighet är att bara fakta spelar den rollen). Tanken är då att om moraliska fakta är ontologiskt icke-tunga och därför inte kan vara sanningsgörare så följer det att moraliska sanningar inte har sanningsgörare.

Men även om Akhlaghi anser att detta förslag är lovande är han skeptisk till det. Hans skepsis grundar sig främst på att pluralism om sanning och fakta innefattar väldigt kontroversiella åsikter som är svåra att försvara. Men enligt min uppfattning ligger problemet med förslaget inte i pluralism om sanning och fakta. Även om dessa former av pluralism skulle kunna försvaras på ett tillfredsställande sätt skulle förslaget misslyckas med att redogöra för intuitionen att *moraliska sanningar i någon mening beror på hur verkligheten är* (kom ihåg den generella intuitionen om sanning som nämnts ovan som en underliggande motivering till sanningsgörarteorin). Förslaget förklarar egentligen bara varför moraliska sanningar saknar sanningsgörare, men inget utöver det. Givet rimligheten av denna intuition är ett svar på sanningsgörarutmaningen som redogör för intuitionen att föredra före ett svar som inte gör det.

Men denna invändning mot Akhlaghis förslag förutsätter att man kan förneka att moraliska sanningar har sanningsgörare samtidigt som man redogör för intuitionen om sanning. Hur kan man göra det? I det följande kommer jag förklara hur det kan göras. Jag kommer vidare att hävda att avslappnade realister kan använda sig av detta tillvägagångssätt. Detta kommer tillåta dem att både redogöra för intuitionen om sanning och bemöta sanningsgörarutmaningen.

Det första steget är att titta på vissa andra sanningar som verkar sakna sanningsgörare, nämligen negativa sanningar, så som "Enhörningar existerar inte". Det antas oftast att negativa sanningar inte har sanningsgörare eftersom negativa fakta, så som faktumet att enhörningar inte existerar, är ontologiskt suspekta eller rentav inkoherenta. Vissa filosofer hävdar att vi i stället kan redogöra för negativa sanningar genom följande princip: om "p" är sant så är det antingen så att det finns någon entitet som inte hade funnits om "p" vore falskt, eller så att någon entitet som inte faktiskt finns hade funnits om "p" vore falskt (Bigelow 1988, s. 132–33).⁴ Den andra delen av principen låter oss säga att "Enhörningar existerar inte" är sant eftersom för att det ska vara falskt måste enhörningar existera, men det gör de inte. Den låter oss alltså redogöra för sanningen hos negativa sanningar utan att behöva

4. Jag använder mig av Rodriguez-Pereyras (2005, s. 18) och Dodds (2002, s. 73) formuleringar av principen.

anta existensen av negativa fakta. Vi kan också redogöra för intuitionen att sanningar beror på hur verkligheten är eftersom principen gör att sanningar "supervenierar" på varat. Superveniens är en nödvändig koppling som i det här fallet betyder att det inte kan finnas en skillnad i vilka påståenden som är sanna utan en skillnad i vilka entiteter som existerar. Notera att sanningsgörarpincipen som beskrevs i början av detta avsnitt medför superveniensen av sanning på varat, men att superveniensen inte medför sanningsgörarpincipen.

Idén att sanning supervenierar på varat kan hjälpa avslappnade realister svara på sanningsgörarutmaningen, men bara om vi har en bred förståelse av denna idé. En bred förståelse av idén föreslås just av David Lewis (1992).⁵ Om vi förstår idén att sanning supervenierar på varat i en snäv mening i det att "varat" bara innefattar det som existerar så gäller idén enligt Lewis inte alla påståenden. Den gäller existenspåståenden ("Äpplen existerar"), negativa påståenden ("Enhörningar existerar inte"), och påståenden som tillskriver entiteter essentiella egenskaper. Ett exempel av det senare fallet är: i och med att det är en essentiell egenskap hos Barack Obama att vara människa så är "Barack Obama är människa" sant helt enkelt för att Barack Obama existerar. Men idén gäller inte påståenden som tillskriver entiteter icke-essentiella egenskaper. Lewis menar att sanningen hos dessa påståenden inte supervenierar på det som existerar utan på *hur* saker är – på de egenskaper och relationer som saker har.⁶ Till exempel är "Bollen är röd" sant inte för att det existerar en viss entitet, så som faktumet att bollen är röd, utan för att (i betydelsen av superveniens) bollen är på ett visst sätt – röd. För att redogöra för dess sanning behöver vi bara acceptera existensen av bollen och egenskapen att vara röd, och att bollen har denna egenskap. Lewis hävdar att ingenting i en sådan förklaring kräver eller implicerar existensen av en specifik sanningsgörare. Vi behöver till exempel inte betrakta egenskapen att vara röd som en partikulär rödhetsgenskap hos bollen som fungerar som en sanningsgörare för "Bollen är röd". Även om vi skulle se egenskapen att vara röd som en ontologiskt tung egenskap betyder det inte nödvändigtvis att den spelar en särskild sanningsgörarroll eller att det finns ett specifikt faktum bestående av bollen och egenskapen som fungerar som en sanningsgörare för "Bollen är

5. Se också Dodd (2002).

6. Lewis diskuterar inte den ovannämnda princip som Bigelow föreslår. Men principen kan formuleras så att den fångar Lewis förslag, säg genom att lägga till något som "eller så att någon entitet är på ett visst sätt som den inte hade varit om "p" vore falskt".

röd". Mer allmänt är poängen: det följer inte av att en sanning behöver en grund att den behöver en *ontologisk* grund i den mening som sanninggörarprincipen avser.

Det är utifrån denna Lewisianska idé som avslappnade realister kan svara på sanninggöraruutmaningen. De kan säga att moraliska sanningar inte har sanninggörare eftersom deras sanning inte beror på att vissa sanninggörarentiteter existerar, utan på hur saker är moraliskt sett. Detta är förenligt med *Inga sanninggörare* som bara säger att moraliska sanningar inte har sanninggörare. Idén redogör samtidigt för intuitionen att moraliska sanningar beror på hur verkligheten är eftersom den medför att det inte kan finnas en skillnad i sanningen hos moraliska påståenden såvida det inte finns en skillnad i hur saker är moraliskt sett. Om två möjliga världar är lika med avseende på vad som existerar och hur saker är moraliskt sett så är ett visst moraliskt påstående sant i båda världarna eller falskt i båda världarna. Idén är också förenlig med *Ontologiskt icke-tunga*. Om "Sokrates är dygdig" är sant så är det sant för att Sokrates är dygdig. Allt som krävs för att Sokrates ska vara dygdig är att Sokrates har egenskapen att vara dygdig – en egenskap som inte behöver ses som en sanninggörarentitet eller mer allmänt en ontologiskt tung egenskap.

Den Lewisianska idén är alltså förenlig med formuleringen av avslappnad realism. Men är den också förenlig med avslappnad realism i andemening? Superveniensen av sanningen hos moraliska påståenden på hur saker är moraliskt sett är metafysiskt nödvändig i det att den gäller i alla möjliga världar. Det betyder att avslappnad realism är fylld med ett visst metafysiskt innehåll. Thomas Nagel, en tidig förespråkare av avslappnad realism, säger dock att "normativ realism behöver inte (och [...] bör inte) ha något metafysiskt innehåll" (1996, s. 205, min översättning). Men när avslappnade realister säger sådant verkar de mena att moralisk (eller normativ) realism specifikt inte behöver anta existensen av ontologiskt tunga moraliska egenskaper eller sanninggörare för moraliska sanningar. Motiveringen bakom avslappnad realism är trots allt att avvika från traditionella former av moralisk realism. Den Lewisianska idén skulle *vara* oförenlig med avslappnad realism om tal om "hur saker är" skulle förbinda oss till sanninggörarentiteter. Men Lewis poäng är just att det inte gör det. I fallet med påståendet "Sokrates är dygdig" förbinder dess sanning oss på sin höjd till existensen av egenskapen att vara dygdig utan att denna egenskap för den skull måste förstås som en sanninggörare. Så länge som vi går med på att hur saker

är inte förbinder oss till några sanningsgörare behöver vi därför inte oroa oss för att avslappnad realism ska kollapsa till en traditionell form av moralisk realism.

Det ska noteras att traditionella realister kan hålla med om att sanningen hos moraliska påståenden inte beror på existensen av sanningsgörare, utan helt enkelt på hur saker är moraliskt sett. Även om traditionella realister ofta hävdar att moraliska sanningar har sanningsgörare behöver de inte, av de skäl som Lewis anger, tillskriva en sanningsgörarroll till moraliska egenskaper. I ett sådant fall skulle traditionella realister fortfarande skilja sig från avslappnade realister eftersom de har olika tolkningar av "hur saker är moraliskt sett". Traditionella realister förstår detta som "vilka ontologiskt tunga moraliska egenskaper saker har", medan avslappnade realister förstår det som "vilka ontologiskt icke-tunga moraliska egenskaper saker har". Traditionella realister skulle då förneka att moraliska egenskaper spelar någon roll när det gäller förklaringen av sanningen hos moraliska påståenden (eller spelar rollen som sanningsgörare för sådana påståenden), men skulle fortfarande hävda att moraliska egenskaper spelar en förklarande roll när det gäller andra centrala företeelser inom moralen.

Avslutningsvis är det också värt att notera att den Lewisianska idén är avsedd att bara svara på sanningsgörarutmaningen och inte andra utmaningar eller invändningar. Till exempel menar vissa kritiker att avslappnad realism står inför en liknande invändning om konstighet som riktas mot de moraliska egenskaper som postuleras av icke-naturalistisk traditionell realism (Olson 2018, s. 261–73). Det beror på att konstigheten hos sådana egenskaper primärt handlar om deras kombination av *objektivitet* och *preskriptivitet* snarare än, som avslappnade realister tror, det faktum att de skulle vara *ontologiskt tunga icke-naturliga* egenskaper. Enligt avslappnade realister är moraliska egenskaper objektivt preskriptiva, även om de inte är ontologiska tunga egenskaper. Den version av avslappnad realism som jag har föreslagit, som omfattar den Lewisianska idén, svarar inte på konstighetsinvändningen. Men dess syfte är inte att svara på denna invändning eller andra potentiella invändningar mot avslappnad realism utöver sanningsgörarutmaningen. Eftersom sanningsgörarutmaningen är unik för avslappnad realism, medan de flesta andra invändningar inte är det, är det särskilt viktigt för avslappnade realister att svara på den. Det är precis vad jag har gjort här.

Litteratur

- Akhlaghi, Farbod. 2022. "Non-Realist Cognitivism, Truthmaking, and Ontological Cheating". *Ethics* 132, s. 291–321.
- Armstrong, David M. 2004. *Truth and Truthmakers*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Brink, David O. 1989. *Moral Realism and the Foundations of Ethics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dodd, Julian. 2002. "Is Truth Supervenient on Being?". *Proceedings of the Aristotelian Society* 102, nr 1, s. 69–85.
- Enoch, David. 2011. *Taking Morality Seriously: A Defense of Robust Realism*. Oxford: Oxford University Press.
- Jackson, Frank. 1998. *From Metaphysics to Ethics: A Defence of Conceptual Analysis*. Oxford: Oxford University Press.
- Karimi, Paiman. 2021. "Is Relaxed Realism a Genuinely Novel View?". *The Journal of Philosophy* 118, nr 10, s. 572–84.
- Karimi, Paiman. 2024. "Relaxed Realism, Robust Realism, and the Truthmaker Challenge". *Ratio* 37, nr 2–3, s. 134–44.
- Karimi, Paiman. kommande. "Relaxed Realism and Normative Belief: A Functional Account". *The Philosophical Quarterly*.
- Lewis, David. 1992. "Critical Notice of a Combinatorial Theory of Possibility". *Australasian Journal of Philosophy* 70, nr 2, s. 211–24.
- Nagel, Thomas. 1996. "Universality and the Reflective Self". I *The Sources of Normativity*, red. Onora O'Neill, s. 200–9. Cambridge: Cambridge University Press.
- Olson, Jonas. 2018. "The Metaphysics of Reasons". I *The Oxford Handbook of Reasons and Normativity*, red. Daniel Star, s. 255–74. Oxford: Oxford University Press.
- Parfit, Derek. 2011. *On What Matters*, vol. 1. Oxford: Oxford University Press.
- Parfit, Derek. 2017. *On What Matters*, vol. 3. Oxford: Oxford University Press.
- Rodriguez-Pereyra, Gonzalo. 2002. *Resemblance Nominalism: A Solution to the Problem of Universals*. Oxford: Oxford University Press.
- Rodriguez-Pereyra, Gonzalo. 2005. "Why Truthmakers?". I *Truthmakers: The Contemporary Debate*, red. Helen Beebe och Julian Dodd, s. 17–31. Oxford: Oxford University Press.
- Scanlon, T. M. 2014. *Being Realistic about Reasons*. Oxford: Oxford University Press.